

Γλέντι στο Κούτσουρο

ΖΩΓΛΟΠΙΤΙΚΑ

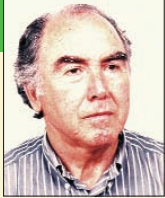
Χρονικά

ΚΩΔΙΚΟΣ 4171

ΕΚΛΟΓΕΣ
21-5-2023
ΣΕΛ. 11

ΕΤΟΣ 30ο - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 126 - ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2023
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΝΑ ΤΡΙΜΗΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΡΑΧΟΥΛΑΣ
Εκδότης σύμφωνα με το Νόμο: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΤΣΙΟΥΛΑΣ - Τηλ. 6976777462

Γράφει ο Λάμπρος Γριβέλλας
lampgriv@gmail.com

Οι Ρωμαίοι στη Θεσσαλία

Η Θεσσαλία, όπως και η υπόλοιπη Ελλάδα, δεν κατακτήθηκαν από τους Ρωμαίους με πόλεμο. Οι Ρωμαίοι ήταν άριστοι πολιτικοί. Εκμεταλλεύτηκαν τις έριδες και τις αντιπαλότητες μεταξύ των ελληνικών πόλεων-κρατών, και έβαλαν πόδι στα ελληνικά εδάφη, ως σύμμαχοι και ελευθερωτές. Το ίδιο συνέβη και στη Θεσσαλία. Το εθνικό μας ελάττωμα, να αναμειγνύουμε τους ξένους στις εσωτερικές υποθέσεις μας, είναι πολύ παλιό, και φοβάμαι ότι δεν διδαχθήκαμε τίποτε από τα παθήματά μας.

Το 197 π.Χ. οι Αιτωλοί, με σύμμαχο το βασιλιά των Αθαμάνων Αμύνανδρο (Αργιθέα), βρίσκονταν σε διαμάχη με τους Μακεδόνες. Οι Αιτωλοί ζήτησαν βοήθεια από τους Ρωμαίους και η Σύγκλητος έστειλε τον Ύπατο Τίτο Φλαμίνιο στην Ελλάδα. Εκείνος, αφού νίκησε τον

μακεδόνα βασιλιά Φίλιππο Γ' στον Αώο ποταμό (Αλβανία), προχώρησε προς τη Θεσσαλία.

Επειδή στη Θεσσαλία επικρατούσε φιλομακεδονικό πνεύμα, οι Ρωμαίοι, για να τρομοκρατήσουν τον πληθυσμό, έδειξαν απερίγραπτη αγριότητα. Κατάσφαξαν τους πιο σημαντικούς πολίτες και λεηλάτησαν τις πόλεις απ' όπου πέρασαν. Την καταστροφή της Θεσσαλίας συμπλήρωσαν οι Αιτωλοί και οι Αθαμάνες, που έπαιξαν το ρόλο του σύγχρονου ταγματασφαλίτη.

Η κατάκτηση της Θεσσαλίας ολοκληρώθηκε περίπου ως εξής: Στην περιοχή Φαρσάλων και στη θέση "Κυνός Κεφαλές" παρατάχτηκε για να αντιμετωπίσει τους Ρωμαίους ο μακεδονικός στρατός. Στη φοινική μάχη που ακολούθησε (197 π.Χ.), η μακεδονική φάλαγγα ηττή-

Ο Ρωμαίος ύπατος Τίτος Κουίνκιος Φλαμίνιος

Συνέχεια στην 3η σελ.

Σ' αυτό το φύλλο θα διαβάσετε...

1. Λάμπρου Γριβέλλα: "Οι Ρωμαίοι στη Θεσσαλία".....σελ. 1-3
2. Αγγελου Ζαχαρόπουλου: "Κλεισθένης και Οστρακισμός" ..1-3
3. Γιώργου Κατσιούλα: "Αντιπυρική προστασία".....1-4
4. Βασιλή Καραγιάννη: "Καλοκαίρι στη Ραχούλα".....1-4
5. Σούλας Τόσκα-Κάμπα: "Λαϊκή θεραπευτική".....1-4
6. Μάρκου Παππά: "Της πείνας το τυρί".....1-5
7. Παναγιώτη Κατσιούλα: "Ανάσταση στο Ζωγρί".....1-5
8. Γιώργου Ζαχαρόπουλου: "Ένα επεισόδιο με τον Καραϊσκάκη".....1-3
9. Κοινωνικά-Συνδρομές-Ανέκδοτα.....2
10. Για τους μικρούς μας φίλους: "Τα δακρύακια" (Μ. Παππά).....2
11. Ο παπής με τα κουκιά.....2
12. "Τα 10 γιατροσόφια της γιαγιάς".....2
13. Ιστορικές σελίδες: "Η εαρινή επίθεση των Γερμανών κατά της Ελλάδας"- "Τα Σηληπτικά".....6
14. Δροσίνης και Παλαμάς.....7
15. "Νίκος Κατσίκας: 436 Ανανάπητα ερωτήματα" Παρουσίαση βιβλίου.....7
16. "Παγκόσμια ημέρα της Μητέρας".....7
17. "Δεν φτάνει που μας κλέβουν, υποτιμούν και τη γλώσσα μας".....7
18. "Η ιστορία του νεοελληνικού νομίσματος".....7
19. "Η λαογραφία του Μάη".....8
20. Προσέχουμε την υγεία μας: "Πώς να προφυλάξετε την καρδιά σας το καλοκαίρι".....8
21. "Τα μυστικά της καλλιέργειας του αμπελιού".....9
22. "Δέκα χρόνια μετά τον εμφύλιο".....10
23. "Η διαίρεση του χρόνου στο Αττικό Ημερολόγιο".....10
24. "Πατέρας και γιος".....10
25. Λάμπρου Γριβέλλα: "Πάσχα στο χωριό".....11
26. Εκλογές 21-5-2023.....11
27. "Εκλογές στη Ραχούλα τα παλιότερα χρόνια".....11
28. "Σόλων, Έλληνας αεί παίδες εστέ, γέρων δε Έλληνα ουκ έστι" (χρονογράφημα).....12
29. Μια φωτογραφία, χίλιες λέξεις.....12

Γράφει ο Άγγελος Ζαχαρόπουλος, Επίτιμος Διευθ. της Ευρωπαϊκής Επιτροπής πρ. Γενικός Διευθ. του Υπουργείου Γεωργίας μέλος της Κεντρικής Επιτροπής Διαπρέσεων για την ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ (ο τελευταίος επίσημ.)

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ ΚΑΙ ΟΣΤΡΑΚΙΣΜΟΣ

Ο Κλεισθένης ήταν εκείνος που γκρέμισε την τυραννία των Πεισιστρατιδών, η οποία είχε κρατήσει πολλά χρόνια. Ο ίδιος ίδρυσε την Αθηναϊκή δημοκρατία το 508 π.χ. Το πρώτο του μέλημα ήταν η περιφύρηση της νεαρής δημοκρατίας έναντι κάποιου πιθανού επίδοξου τύραννου. Προς τούτο κατέφυγε σε ένα πρωτόγνωρο σύστημα, τον οστρακισμό.

Όστρακα ήταν τεμάχια πήλινων αγγείων πάνω στα οποία ο πολίτης σημείωνε το όνομα κάποιου θεωρούμενου ως πιθανού επίδοξου τυράννου.

Συνέχεια στην 3η σελ.

ΑΝΤΙΠΥΡΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

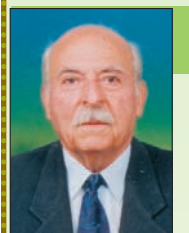
Ημέρα αντιπυρικής προστασίας ανακήρυξε την 1η Μαΐου η Πυροσβεστική Υπηρεσία, και ορθώς έπραξε. Ελπίζουμε ότι η ημέρα αυτή δεν θα περιοριστεί σε εορτασμούς και φιέστες, αλλά θα αποτελέσει την απαρχή δρομολόγησης μιας σειράς ενεργειών τόσο εκ μέρους της Πυροσβεστικής, όσο και άλλων

συναφών υπηρεσιών για την προστασία των δασών, αλλά και των αστικών περιοχών που κινδυνεύουν από εγκαταλεημένα ξεροκλαδα και ξερά χόρτα, καθ' όλη της διάρκειας

Γράφει ο Γιώργος Δ. Κατσιούλας

Συνέχεια στην 4η σελ.

Γράφει ο Βασίλης Χρ. Καραγιάννης

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΗ ΡΑΧΟΥΛΑ

Τη σχολική χρονιά 1954-55 υπηρετούσα -νεοδιορισμένος δάσκαλος- στην Αγναντιά Καλαμπάκας. Στις 26 Ιουνίου 1955, ημέρα Κυριακή, αφού πραγματοποιήθηκε η καθιερωμένη σχολική γιορτή, αναχώρησα για το χωριό μου, τη Ραχούλα. Μια μέρα ξεκούραση και την Τρίτη το πρωί, 28 του

Αλωνισμός με Πατόζα

Συνέχεια στην 4η σελ.

Λαϊκή θεραπευτική Από το βιβλίο της "Λαογραφικά Αργιθέας"

Πώς θεραπεύαν οι Αγραφιώτες τα συνήθη νοσήματα

Καλόγερος (λουθνάρι). Όταν κάποιος είχε καλόγερο, βάζανε επάνω στομυμισμένη φλούδα ελατου ή και ρετσίνη, που το κρατούσαν ένα 24/ωρο και μετά το άλλαζαν, ώσπου να ωριμάσει. Επίσης βάζανε επάνω στο συγκεκριμένο σημείο βρασμένο ρύζι ή ψημένο στη φωτιά κρεμμύδι, κολοκύνθια βρασμένα ή άλλα μαλακτικά.

Για τη σπλήνα. Στην περίπτωση που κάποιος υποφέρει από τη σπλήνα του, τον ποτίζουν σπληνόχορτο, που το μαζεύουν από τα κοντινά βουνοτόπια και το

Γράφει η Λαογράφος Σούλα Τόσκα-Κάμπα

Συνέχεια στην 4η σελ.

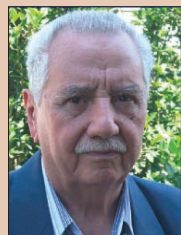

Γράφει ο Μάρκος Παππάς

ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ ΤΟ ΤΥΡΙ

Τα πρώτα χρόνια της ζωής μου, πριν πάω στο Δημοτικό, τα πέρασα περισσότερο με τον παππού και τη γιαγιά, γονείς του πατέρα μου, παρά με τους γονείς μου. Οι γονείς μου τότε έλειπαν συνήθως όλη την ημέρα από το σπίτι. Έφευγαν νύχτα και γύριζαν νύχτα, ασχολούμενοι με το κοπάδι, με τους κήπους και τα χωράφια. Ευτυχώς είχα την τύχη να έχω μια χαρισματική γιαγιά και έναν υπέροχο παππού. Δυο γλυκύτατους ανθρώπους που διέθεταν τη σοφία των χρόνων τους, πλούσια πείρα και πολλή στοργή. Αυτοί ήταν και οι πρώτοι μου παιδαγωγοί, οι πρώτοι μου δάσκαλοι.

Συνέχεια στην 5η σελ.

Γράφει ο Παναγιώτης Αγαμ. Κατσιούλας

Ανάσταση στο Ζωγρί

Κάθε χρόνο ο πατέρας μου, παραμονή της Ανάστασης, έσφαζε ένα αρνί άσπρο και το ετοίμαζε για ψήσιμο την ημέρα της Λαμπρής. Η μάνα μου έπαιρνε τη σηκωταριά και τα αντεράκια και έκανε τη μαγειρίτσα που την τρώγαμε μετά από την Ανάσταση.

Όταν σουρούπωνε και

βάζαμε τα γιδοπρόβατα στη

Συνέχεια στην 5η σελ.

Ένα επεισόδιο με τον Καραϊσκάκη Από τις παραδόσεις που διασώθηκαν

Γράφει ο Γιώργος Ζαχαρόπουλος*

Το 1823 το φθινόπωρο, ο Καραϊσκάκης με τα παλικάρια του ξεκίνησε από τα Θεσσαλικά Άγραφα να πάει στη δυτική Ελλάδα. Στο δρόμο τούς έπιασε δυνατή βροχή και οι χείμαρροι έγιναν ποτάμια. Σε έναν από αυτούς, τα παλικάρια του πιασμένα χέρι με χέρι για να κάνουν φράγμα, περνούσαν το χείμαρρο. Το αλογάκι που ίππευε ο Καραϊσκάκης αρνούσαν να μπει στο χείμαρρο. Και ο Καραϊσκάκης φώναξε στα

παλικάρια του:

-Ωρέ εδώ θα μ' αφήσετε εμένα, δε θα με περάσετε;

Συνέχεια στην 3η σελ.

«ΖΩΓΛΟΠΙΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

Το χρονογράφημά μας

"Σόλων, Έλληνες αεί παῖδες εστέ, γέρον δε Έλλην ουκ έστι"

Ιερέας του Άμωνα Δία

Ο τίτλος παραπέμπει στη γνώμη του Αιγύπτιου ιερέα για τους Έλληνες, την οποία εξέφρασε στον Πλάτωνα, όταν εκείνος τον επισκέφθηκε στο ναό του, στις Θήβες της Αιγύπτου, το 592 π.Χ.. Στη διάλεκτο που μιλάμε σημαίνει: "Σόλωνα, εσείς οι Έλληνες μένετε πάντα παιδιά και δεν υπάρχει γέροντας Έλληνας". Ο Πλάτων έγραψε το παραπάνω γεγονός στο διάλογο "Τίμαιος" και από τότε οι σοφοί πασχίζουν να ξεδιαλύνουν τα λόγια του Αιγύπτιου ιερέα. Τι άραγε ήθελε να ειπεί; Ότι οι Έλληνες "είστε νέοι σε ιδέες, σε ακμή και σε δημιουργία" ή το αντίθετο, ότι "παιδαρίζετε επιπόλαια, ακόμα και στα γηρατειά σας";

Οι γνώμες των σοφών ήταν μοιρασμένες. Κάποιοι είπαν πως είναι φανερό ότι ο ιερέας αποθεώνει τα χαρακτηριστικά και την προσωπικότητα των Ελλήνων και το δικαιολογεί ο ίδιος στη συνέχεια της ομιλίας του προς τον Σόλωνα: "Νέοι είστε στις ψυχές σας όλοι. Δεν έχετε πεποιθήσεις ριζωμένες σε κληρονομικές δοξασίες, ούτε γνώσεις γερασμένες".

Δυστυχώς υπάρχει και η άλλη ερμηνεία που δεν είναι καθόλου κολακευτική: ότι δηλαδή, σε πολλά θέματα της καθημερινότητάς μας συμπεριφερόμαστε με απόλυτη έλλειψη σοβαρότητας. Παραμένουμε επιπόλαιοι, "Ωχ, αδερφέ, δε βαριέσαι!" και "Ες αύριον τα σπουδαία!" όπως είπε και ο Αρχίας (τύραννος της Θήβας), πλην όμως, αυτό του κόστισε το κεφάλι του! Το μόνο που μας ενδιαφέρει είναι να έχουμε μια στιγμιαία εξυπηρέτηση, συχνά σε βάρος άλλων. Άλλωστε, αυτή η πλευρά του χαρακτήρα μας είναι υπεύθυνη για το έλλειμμα που έχουμε στο κράτος δικαίου.

Η γνώμη του χρονογράφου είναι πως ο σοφός Αιγύπτιος ιερέας διατύπωσε διαφορούμενη την γνώμη του για τους Έλληνες, εννοώντας και τις δύο παραπάνω θέσεις.

Έχουν περάσει από τότε χιλιάδες χρόνια, αλλά τα λόγια του Αιγύπτιου ιερέα εξακολουθούν να χαρακτηρίζουν και τους σημερινούς Έλληνες. Οι Έλληνες πράγματι είμαστε πάντα παιδιά.

Έχουμε διάθεση για δημιουργία, είμαστε εφευρετικοί και εργατικοί. Βασική προϋπόθεση είναι να μας δοθεί ένα υγιές περιβάλλον εργασίας με υποδομές, χωρίς τη γραφειοκρατία. Δεν είναι τυχαίο που όταν βρισκόμαστε σε χώρες του εξωτερικού που

απουσιάζουν οι ελληνικές παθογένειες, διαπρέπουμε και παράγουμε σημαντικά επιτεύγματα. Παραμένουμε ένας λαός που διαθέτει φρεσκάδα πνεύματος και του αρέσει ο αυτοσχεδιασμός, το νέο και η καινοτομία.

Είμαστε άνθρωποι κοινωνικοί, πρόσχαροι, αγαπούμε την ελευθερία, με αυξημένο ακόμη το αίσθημα της φιλανθρωπίας. Αναγνωρίζουμε την αξία της φιλίας και παραμένουμε εξαιρετικά φιλόξενοι με τους ξένους που επισκέπτονται τη χώρα μας. Είμαστε ένας λαός με φιλότιμο (καθαρά ελληνική λέξη). Μας αρέσει αυτή η αίσθηση της ελευθερίας, που είναι βαθιά ριζωμένη μέσα μας και που είμαστε έτοιμοι να δώσουμε σκληρούς αγώνες για να την διαφυλάξουμε.

Τα παραπάνω αποτελούν τη μια ερμηνεία της φράσης του Αιγύπτιου ιερέα σχετικά με τους Έλληνες. Υπάρχει όμως και η άλλη πλευρά:

Σημαντικές λειτουργίες της Πολιτείας, όπως η οργάνωση, η τοποθέτηση των κατάλληλων προσώπων σε διοικητικές θέσεις, η πάταξη της γραφειοκρατίας, της διαφθοράς και του νεποτισμού(διορισμός συγγενών και φίλων), κ. ά., αντιμετωπίζονται με ελαφρότητα, αδιαφορία και όλα παραπέμπονται σε ένα αόριστο μέλλον, που κάποιοι άλλοι θα τα αντιμετωπίσουν, αλλά και οι άλλοι θα τα παραπέμψουν σε νεότερους και έτσι παραμένουν άλυτα, ώσπου να θρηγήσουμε θύματα, όπως -κακή η ώρα- το ατύχημα με τα τρένα πρόσφατα. Γκρινιάζουμε, παραπονιόμαστε για τα κακώς κείμενα της χώρας μας σαν μικρά παιδιά που έχουν αδικηθεί, ενώ όταν μας καταλογίζονται ευθύνες, γινόμαστε έξαλλοι από θυμό, γιατί θεωρούμε ότι εμείς δεν φταίμε σε τίποτα! Σαν μικρά παιδιά προσπαθούμε να ρίξουμε τις ευθύνες σε άλλους.

Παραμένουμε ένας ευκολόπιστος λαός. Μας αρέσουν οι υποσχέσεις, όταν μας προτείνουν εύκολες λύσεις. Όταν μετά διαπιστώνουμε ότι οι υποσχέσεις δεν τηρήθηκαν, φωνάζουμε, βρίζουμε κατά πάντων, μαλώνουμε μεταξύ μας, σαν μικρά παιδιά που τους έταξαν πράγματα οι γονείς τους και δεν τήρησαν την υπόσχεσή τους. Υπέμετρα ατομικιστές, δυσκολευόμαστε να δουλέψουμε ως ομάδα και έχουμε άποψη για τα πάντα.

Από την εποχή που ο Σόλωνας επισκέφτηκε τον Αιγύπτιο ιερέα έχουν περάσει χιλιάδες χρόνια αλλά κάποια πράγματα παραμένουν αναλλοίωτα στη φυσιολογία του Έλληνα. Τελικά πρέπει να αναρωτηθούμε: μήπως έχει φτάσει πια ο καιρός να επενδύσουμε στα θετικά μας χαρακτηριστικά και επιτέλους να ωριμάσουμε ως λαός;

Ο νέος Διογένης

Μια φωτογραφία, χίλιες λέξεις!

Από την Ομάδα: Ραχούλα-Ζωγλόπι

"Μόνη μας πατρίδα η παιδική μας ηλικία"

Σχολική χρονιά 1968 - 1969. Αναμνηστική φωτογραφία του δημοτικού σχολείου Ραχούλας

Δάσκαλοι: ο Γεώργιος Ντολκερας (Διευθυντής του Σχολείου), η Αγαθή Γρυμπογιάννη και η Θάλεια Λεονταράκη, στις δύο μικρότερες τάξεις. Η φωτογραφία είναι επεξεργασμένη και επιχρωματισμένη από τον Γιάννη Κωστίκα.

Εκείνη την εποχή το σχολείο του χωριού μας είχε περί τους 70 μαθητές και ήταν ένα πλήρες τριτάξιο σχολείο, που λειτουργούσε πάντα με τρεις δασκάλους, στην πλειονότητά τους συγχωριανούς.

Μετά το 1970 η μείωση του αριθμού των μαθητών ήταν ραγδαία και ακολούθησε τη μείωση των κατοίκων, ώσπου το σχολείο "έκλεισε" και οι λιγοστοί μαθητές που απόμειναν μετακινήθηκαν στο γειτονικό Καλλιθήρο ή στην πόλη της Καρδίτσας. Αυτή, δυστυχώς, είναι η μοίρα όλης της ελληνικής υπαίθρου.

Εκείνο που επιβάλλεται είναι η αυτοδιοικητική Αρχή (από τον Περιφερειάρχη μέχρι τον Πρόεδρο της Κοινότητας), να φροντίσουν, ώστε να διατηρείται το διδακτήριο σε καλή κατάσταση, γιατί έχει ο καιρός γυρίσματα, και ίσως κάποτε χρειαστεί να υποδεχτεί και πάλι μαθητές.